

Het huis met de leeuwen

Van Tania Heimans verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Hemelsleutels
De huurmoeder
De uitzonderlijke gave van William Praise

Tania Heimans

Het huis met de leeuwen

Ambo|Anthos
Amsterdam

Dit boek is mede mogelijk gemaakt door
de Gemeente Rotterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten te regelen voor alle in dit boek
opgenomen illustraties. Degenen die desondanks menen zekere rechten te
kunnen doen gelden, wordt verzocht zich alsnog tot de uitgever te wenden.

ISBN 978 90 472 0378 0

© 2015 Tania Heimans

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Liesbeth de Monchy-Kuiper als vijfjarige in 1924,

privécollectie familie Kuiper-de Jongh

Foto auteur © Deniz Hammudoglu

Illustratie binnenzijde omslag: Samengestelde plattegrond:
kaart uit 1939 van Rotterdam met Rotterdamsche Diergaarde,
met transparant eroverheen de bebouwing in 2014

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Wanneer je het Centraal Station van Rotterdam aan de voorzijde uit loopt ben je er. Door de omringende hoogbouw en het verkeer op het Weena is het nauwelijks voor te stellen, maar hier lag tot de vernietigende oorlogsdagen van mei 1940 een diergaarde. Een uitgestrekte romantische tuin vol exotisch leven en grote plantenserres. Waar nu het Groothandelsgebouw staat, stond destijds de majestueuze sociëteit. En op de zuidoostelijke hoek van de plek waar nu de spiegelende wolkenkrabber Delftse Poort oprijst, stond de directeurswoning.

Deze voormalige Rotterdamsche Diergaarde heeft mij van jongs af aan geboeid. Toen ik mij in de historie ervan verdiepte, kwam ik al snel bij de laatste diergaarde-directeur en zijn gezin uit: doctor Koenraad Kuiper (1888-1971), zijn vrouw Cornelia (1891-1959) – Koen en Corry voor intimi – en hun vier kinderen.

Corry Kuiper-de Jongh bleek een intrigerende vrouw met een fascinerend leven. Jarenlang schreef zij als huisvrouw voor de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*, *Haagsche Post* en *De Groene Amsterdammer*. Mede dankzij haar artikelen, de herinneringen van haar (pleeg-)kinderen en veel archiefmateriaal kon ik *Het huis met de leeuwen* schrijven. Een verhaal dat is gebaseerd op een waargebeurde geschiedenis over een onbekend gebleven schrijfster in een inmiddels vergeten diergaarde.

Het is streng verboden de planten of plantsoenen te beschadigen en de dieren te plagen, aan de apen brandende sigaren en dergelijke of spiegeltjes te geven. Men bedenke wel dat zulke handelwijzen oorzaak kunnen zijn dat de dieren zich verwonden, en dit slechts door domme of wreede mensen wordt gedaan.

– Dr. K. Kuiper, directeur,
Geïllustreerde wandelgids Rotterdamsche Diergaarde, 1925

Met een soort duivelsch plezier zeg ik soms door de telefoon: ‘Ik kan niet voor half drie want ik moet eerst mijn leeuwen voeren.’

– Corry Kuiper-de Jongh, ‘De voedster-moeder’,
in: De Groene Amsterdammer, 14 augustus 1937

Voorjaar 1943

De blauwe reigers waren er weer. Na het bombardement van 14 mei 1940 was Corry niet meer terug geweest, maar de statige vogels waren de vroegere Rotterdamsche Diergaarde trouw gebleven. Zodra het voorjaar zich aandiende kwamen ze met trage vleugelslagen aangevlogen en streken neer in de bomen die door de branden waren gespaard. Ze vonden er de oude nesten. Ze legden er hun blauwgroene eieren en keken neer op de doodse kaalgeslagen vlakke, die eens vol leven was geweest.

Sommige Rotterdammers meenden dat de terugkeer van de reigerkolonie een gunstig voorteken was, een bevestiging dat het goed zou komen met hun grotendeels verwoeste stad. Maar nu Corry de reigers bij hun verloren paradijs zag zitten, vond ze hun schorre gekras eerder wanhopig dan hoopvol klinken.

Tussen gruis en puinresten liep ze verder over het vroegere diergaardeterrein. Het was een frisse lentedag waarop de zon zich nauwelijks liet zien. De wind blies door haar lange mantel en gaf enkele lokken uit haar opgestoken haren vrij spel. Koen had liever gehad dat ze thuis was gebleven, maar hij kende haar eigenzinnigheid. Nu ze de moed had gevonden, moest ze terug. Terug naar de plek waar ze, sinds hij in 1924 directeur van de diergaarde was geworden, als gezin hadden gewoond. Omdat de

wederopbouw op last van de Duitsers stillag, was dit mogelijk haar laatste kans.

Ze keek om zich heen. Doordat het meeste puin was geruimd, was niet meer te zien wat de Duitse bommen en de daaropvolgende branden in de diergaarde hadden aangericht. Bouwgrond was het geworden. Een nieuwe weg tekende zich al af. Ze had geweten dat ze weinig hoefde te verwachten en toch viel het haar zwaar. Op de dichtgegooide bomkraters, waarin veel dieren hun graf hadden gevonden, groeide onkruid dat in niets deed denken aan de bloemen en planten die de hoveniers met zoveel aandacht hadden verzorgd. Niets restte nog van de dierenverblijven, de sociëteit of de plantenkassen. Niets was er over van de diergaarde die haar als kind al zo had betoverd.

Ze speurde de grond af. Hier had het huis gestaan. Ze ging door haar knieën en schoof wat puin opzij. Enkele gebarsten tegels kwamen tevoorschijn. Hun zwart-wit geblokte keukenvloer. De ruime keuken waar je in strenge winters, als je in de andere vertrekken je adem zag wolken, zo behaaglijk warm bij het brandende kolenfornuis kon zitten. En verderop wat brokstukken die van de muren van de woonkamer afkomstig moesten zijn. De kamer was zo ruim geweest dat hun grote donkerhouten meubels er bijna nietig leken. De krakende muziek uit de oude grammofoon had er geklonken. Hun zoons hadden er Nasor, het Afrikaanse jongetje dat met zijn neushoorn een populaire diergaardeattractie was geweest, laten zien hoe je de wals moest dansen. In gedachten zag ze Gerrit en Koen junior weer over het gladde parket glijden. ‘Kijk Nasor: één, twee, drie – één, twee, drie...’ En Nasor die schaterend lachte omdat mensen soms nog gekker dan dieren konden doen.

De poortwachters aan de Kruisstraat

Het moet rond 1900 zijn geweest. In Rotterdam waren ze net van de Hugo de Grootstraat naar een herenhuis aan de Mathenesserlaan verhuisd. Het was zomer en ze was een jaar of negen. In haar ondergoed zat ze op een hoge stoel. De onderrok met kant, de batisten jurk en de gesteven boezeroen – allemaal smetteloos wit – lagen al klaar. Net als de knoophaak om haar stijve laarzen straks dicht te krijgen.

Met ijskoud water werd ze door het nieuwe kindermisje gewassen. Ze klaagde niet. Beet haar kiezen op elkaar en sloot haar ogen. Koud water op de vroege morgen was goed, had haar moeder gezegd. Daar werd ze hard van. Hard worden wilde Corry wel. Ze hoopte later net zo sterk te worden als de Duitse handelaars die in Afrika leeuwen en andere wilde dieren vingen om aan diergaarden te verkopen.

Water uit de lampetkan werd in de waskom gegoten, de waslap erin gedoopt en gezeept. Haar hals, achter haar oren, haar armen, niets werd overgeslagen. Ze kon het makkelijk zelf, maar het kindermisje was bang dat ze het dan niet zorgvuldig zou doen.

Het misje zuchtte toen ze de inkt op Corry's handen zag. Hoe kreeg ze die er nu weer af?

Het was van het laatste dictee. Corry bleef struikelen over de twee ee's en oo's. Alleen 'loopen, verstooten en heeten' had ze goed gehad. Door de rest van de woorden, als 'horen' en 'heren', stonden dikke rode strepen.

Lezen en schrijven vond ze lastig. Op de Groningse lagere school had ze daar al moeite mee gehad. Wanneer ze een letter verkeerd schreef, haalde de meester zijn pijp uit zijn mond, keek haar streng aan en tikte met het mondstuk op haar schrift. Anders dan haar medeleerlingen had zij geen zwierige krullen naast haar eerste woorden staan, maar spuugvlekken van meesters pijp.

Ook deze zomervakantie had ze moeten beloven flink te oefenen. Ze was net blij van haar lessen te zijn verlost. Het begon al te kriebelen zodra ze in de klas zat. Lang stilzitten was voor haar een onmogelijke opgave. Van wanhoop liet ze zich soms uit haar schoolbank vallen. Ze was er inmiddels berucht om. Maar wat wilde je ook met een meisje dat in Leeuwarden was geboren, haar eerste jaren in Winschoten had doorgebracht en uiteindelijk in Rotterdam terecht was gekomen? Daar kreeg je de ongedurigheid met geen mogelijkheid meer uit, zo leken ze op school te denken.

Eindelijk was het wassen klaar en het kindermisje mopperde alweer over iets anders. De klitten in haar haar, terwijl ze toch met vlechten had geslapen. Het mengsel van groene zeep met brandewijn had kennelijk weinig geholpen om haar donkere krullen in bedwang te houden. Haar haren bleven doen waar ze zelf zin in hadden. Ze lachte bij het idee, tot het kindermisje haar haren zo hard naar achteren borstelde dat de tranen in haar ogen sprongen.

Behalve een mooie zomerse dag was het ook de jour van haar moeder. Die middag in de week dat Anna Catharina de Jongh-van Valkenburg, echtgenote van rechter Gerrit Tammo Jan de

Jongh, volgens haar visitekaartje bezoek ontving. Na het ontbijt kon Corry daarom niet in de tuin spelen. Alles moest netjes blijven, en al helemaal de kinderen: haar drie jaar oudere zus Netty, haar acht jaar jongere broertje Joost en zij.

Corry zat nog aan de keukentafel. Netty had de gortepap al op, maar zij kon de pap als gewoonlijk niet door haar keel krijgen. Ze roerde er met haar lepel doorheen. Het rauwe ei, goed voor haar gezondheid, slierde tussen de papklonters. Hoe kon haar zus dat toch eten? Tijdens een bezoek aan de diergaarde had Corry gezien dat zelfs chimpansees hun dagelijkse ei en kan melk apart kregen. Haar moeder had dat echter geen argument gevonden.

Corry zuchtte. Nu het kindermisje met haar broertje en zus in de kinderkamer was, had ze de pap het liefste in de gootsteen weggespoeld, maar de keukenmeid, die zingend de zilveren theelepeltjes poetste, was er ook nog. Ze zong altijd volksliedjes waar Corry graag naar luisterde. Het galmde door de keuken: ‘Mijn vader werd een prooi van de justitie. Te ’s-Gravenhage werd de man onthalsd. Vraagt gij mij nu: Wat had de mens misdreven? Och hij had slechts wat zilvergeld vervalst.’

Corry neuriede mee. Bang werd ze niet van de tekst. Haar vader had nooit iemand de doodstraf gegeven. Die bestond in Nederland niet meer. Hij was ook niet zo streng als je van een rechter zou verwachten. Mocht hij straks van haar moeder horen dat ze de pap stiekem aan de hond had gegeven, dan zou hij daar hooguit om glimlachen.

Na een ochtend met haar zus, broertje en het kindermisje in de speelkamer stonden ze op de gang. De dienstbode liep naar binnen met de thee. Het kindermisje keek nog een laatste keer of de strikken van Netty recht en de vlechten van Corry strak zaten. Daarna inspecteerde ze het broderiejurkje van kleine Joost, nog altijd vlekkeloos. Toen mochten ze de salon betreden.

Haar moeder en de dames spraken met gedempte stem en

lachten ingetogen. Ze droegen hooggesloten jurken en hoeden met veren. Keurig recht zaten ze op de rand van hun stoel, terwijl de dienstbode de thee serveerde.

Net als Netty gaf Corry het bezoek beleefd een handje. Zodra een van de vrouwen zich naar haar overboog, hoorde Corry de baleinen in het korset kraken.

‘Charmante kinderen!’ complimenteerden de vrouwen.

Trots vertelde haar moeder dat Netty schitterende studieresultaten behaalde. Kleine Joost, op de arm van het kindermisje, werd getoond. ‘Ook een voorlijk kind,’ legde haar moeder uit. Tot Corry’s opluchting zei ze dit keer niets over haar, want dat waren meestal niet van die mooie woorden.

De kinderen mochten een koekje van de theetafel pakken en de salon weer met het kindermisje verlaten. De vrouwen praat-ten verder. Corry concludeerde dat ‘charmant’ duidelijk hun lievelingswoord was.

Om het bezoek verder niet te storen, gingen ze met het kindermisje naar de diergaarde, vanaf de Mathenesserlaan een wandeling van zo’n twintig minuten. Het was rustig in de binnenstad, maar bij het oversteken van de Kruisstraat moesten ze goed uitkijken. Zelfs Netty hield de kinderwagen op hoge wielen vast. Voor je het wist werd je aangereden door een fietser of de snelle paardentram.

De diergaarde werd begrensd door het spoor, de Kruiskade, de Diergaardesingel en de Kruisstraat. Aan de Kruisstraat, tegenover de Diergaardelaan, lag de hoofdingang. Daar zaten de portiers met goudgebiesde uniformen in hun loges. Zij moesten erop toezien dat alleen leden en hun eventuele introducés binnenkwamen. Niet iedereen mocht lid worden van de Vereniging Rotterdamsche Diergaarde. De hoge heren van het bestuur beslisten of je hier beschaafd genoeg voor was.

Corry’s vader was moeiteloos door de ballotage gekomen.

Weinig mensen zeiden ‘nee’ tegen haar vader, wist Corry. Hij beluste immers over goed of fout.

Hun nieuwe kindermisje droeg een eenvoudige hoed, want alleen huispersoneel dat fatsoenlijk gekleed was mocht de kinderen van leden begeleiden. De oude portier kende de kinderen De Jongh inmiddels. Toen het kindermisje hem onnodig het lidmaatschapsbewijs overhandigde, knipoogde hij naar de kinderen en bestudeerde het uitvoerig. Daarna deed hij alsof hij in zijn uitgebreide ledenadministratie keek waarin alles van belang werd opgetekend. ‘Zo, daar hebben we Nyza Jeannette, Cornelia en Joachim,’ zei hij uiteindelijk plechtig en met hun officiële namen. ‘De kinderen van rechter De Jongh. Komen jullie fijn apies kijken?’ Hij boog zich voorover naar Corry en fluisterde: ‘Alleen dit keer geen hok openzetten, hè Corry?’

‘Nee, meneer,’ fluisterde ze beleefd terug. Al vroeg ze zich nog altijd af waarom iedereen zich zo druk had gemaakt. Die stomme vogeltjes waren gewoon op hun stok blijven zitten. Maar ze had het beloofd: nooit meer zou ze naar het verboden terrein gaan waar de transporthokken stonden. Het gaf niet. Er was zoveel meer in de diergaarde te beleven.

Samen met het kindermisje liepen ze het hek door. Vlak achter de ingang, aan hun linkerhand, lag de witte villa van de directeur. Statiger en groter dan hun eigen herenhuis, met bij de voordeur twee stenen leeuwen.

Zodra ze het huis voorbij waren vergat Corry zoals altijd haar knellende knooplaarzen en strakke vlechten en rende met Netty langs de ara’s en kaketoets die met hun schommeltjes aan ijzeren palen hingen. Verbaasd dat de meisjes niet even stopten om ze iets lekkers te geven riepen de vogels nog harder ‘Koppie krauw!’ Op de bankjes zag Corry de andere kindermisjes al met de kinderwagens zitten. Nog even en ze konden op avontuur.

Met het kindermisje moest eerst worden onderhandeld. Het mocht, mits... Er volgde een lijst met regels. Niet te ver weg.

Geen stokken. Niet van de paden. Altijd bij Netty blijven. Regelmatig melden. En vooral niet in de buurt van de waterkant komen.

Ze beloofde plechtig om zich goed te gedragen, en met een papieren zak oud brood in haar hand huppelde ze samen met haar zus weg. Over de kronkelende lanen met hoge bomen, langs bloeiende rododendrons, azalea's en seringeng gingen ze naar de dieren. Voor hun vader lid werd van de Rotterdamse sociëteitsdiergaarde hadden die alleen op afbeeldingen bestaan, maar sinds een jaar konden ze ze in het echt zien. Dieren die vanuit verre oorden naar het centrum van Rotterdam waren gebracht. Voor Corry was de diergaarde haar 'tuin uit vreemde landen'. Al was de tuin eigenlijk niet echt voor kinderen bedoeld.

De door de tuinarchitecten Zocher ontworpen schilderachtige landschapstuin met zijn keurig onderhouden bloemperken en romantische waterpartijen was vooral het domein van flanerende dames en heren. Het diende er rustig en beschaafd te blijven. En dat terwijl het ooit zo informeel en spontaan was begonnen met een spoortuintje. Een spoortuintje dat twee medewerkers van de Hollandsche IJzeren Spoorweg-Maatschappij als liefhebberij bij het toenmalige Station Delftsche Poort hadden ingericht. Wat eenden, kippen en andere dieren, zoals woeste Kees, een Javaanse aap die Artis gul afstond omdat het dier hun te agressief was. Vooraanstaande Rotterdammers – stadsbestuurders, ondernemers en havenbaronnen – zagen wel toekomst in de al snel populair wordende dierenverzameling. Van oudsher was het bezit van wilde dieren in Europa een symbool van macht en prestige. Van de zestiende tot in de achttiende eeuw hield menig aristocraat bij zijn kasteel een menagerie. In de negentiende eeuw werden de eerste Europese dierentuinen veelal door en voor de welgestelde elite gesticht en na de oprichting van Artis kon de Maasstad natuurlijk niet achterblijven. Het geld werd door aandeelhouders bijeengebracht. En al was het negentien jaar na Amsterdam, in

1857 had Rotterdam ook een eigen diergaarde. De tweede in Nederland. Een sociëteitsdiergaarde die internationaal meetelde en waar de leden, zonder te worden gehinderd door het gewone volk, elkaar ontmoetten en in alle rust van de uitheemse wonderen der natuur konden genieten. Mits er natuurlijk geen drukke kinderen als Corry en haar zus rondrenden.

Ook die dag huppelden ze eerst nog lief over de paden, maar al snel holden ze als straatjongens.

‘Kunnen jullie niet naar de speelplaats?’ riep een man toen ze als een windvlaag voorbij stoven. Die speelplaats stelde in de diergaarde echter weinig voor. Je kon er hooguit touwtjespringen of tollen.

Ook dit keer besloten Corry en haar zus te spelen dat ze op wereldreis waren. Op reis was je vooral om dingen te ontdekken en daarom moesten ze wel van het pad af. Sluipend door het struikgewas, op hun hoede voor de suppoost, die je bij de kraag kon grijpen en naar de directeur brengen voor een standje. Maar juist dat maakte hun expeditie zo avontuurlijk.

Bij de moeflonrots beklommen ze de steile trap als bergbeklimmers. De vlierbesstruiken geurden bedwelmend en naast hen klommen de manenschappen en moeflons mee. Boven, in de nieuwe burcht met uitkijktoren, keken ze door de rood- en groengekleurde ruitjes. Daar lag de tuin, dan weer in het rood, dan weer in het groen, ver onder hen.

Vanuit hun toren zagen ze hoe het drukker werd bij het roofdierengebouw. Snel gingen ze weer naar beneden. Het voederen van de leeuwen, daarvoor moest je niet te laat komen.

Door zijn Arabische bouwstijl en minaretvormige torens leek het roofdierengebouw zo uit een sprookje van duizend-en-één-nacht te komen. Omdat de oppasser met het vlees aankwam, liepen de roofdieren onrustig heen en weer langs de tralies. Corry en Netty zorgden ervoor dat ze niets zouden missen. Langs rokken en pantalons drongen ze zich naar voren. Niets zo spannend

als een leeuw die grommend op een bout aanviel.

Buiten de voedertijden was er meestal weinig te beleven. Sommige herenleden vonden slapende leeuwen zo saai dat ze hun wandelstok weleens door de tralies staken om de snurkende beesten wakker te porren. Jongens met stokken deden hen dit na. De oppasser moest dit zien te voorkomen. Als je voorbij de balustrade kwam werd je misschien niet meteen gebeten, maar een leeuwenklauw kon je zo openhalen. De oude verzorger kon je als bewijs zijn littekens laten zien.

Voor Corry was alles in de diergaarde een groot avontuur en het sociëteitsgebouw met zijn torentjes en galerijen vond ze net een sprookjespaleis. Niet dat ze er vaak binnenkwam. Kindermeisjes en dienstbodes hadden er alleen toegang in het gezelschap van hun werkgever, en kinderen onder begeleiding van hun ouders. Verder dan op de brede bordessen kwam ze vaak niet. De imposante sociëteit – driemaal zo groot als die in Artis – was de centrale ontmoetingsplaats van de leden. In wolken sigarenrook bespraken de heren hun zaken en legden gemoedelijk een kaartje, terwijl hun vrouwen thee dronken in de dameszaal. Gedineerd werd er onder de kroonluchters in het restaurant. Met feesten in de balzaal gedanst onder haar indrukwekkend beschilderde plafonds. In de zomer luisterde men op het terras, met een glaasje kwast, naar concerten.

De enkele keren dat Corry op het terras of in de serre iets mocht drinken, was als ze met het hele gezin naar de diergaarde gingen. Dit deden ze soms op zondagmorgen, als andere ouders met hun kinderen in de kerk zaten. Corry vond het leuk als haar vader meeging. Met hem kwam ze weleens op de bovenverdieping van de sociëteit. Daar waren twee kleine stoffige en mysterieuze musea. In het Museum voor Land- en Volkenkunde stonden allerlei uitheemse voorwerpen uitgesteld. Dit waren meestal giften die leden en zeelieden na hun reizen had-

den meegenomen, zoals wajangpoppen uit Java en maskers en vervaarlijke speren uit Afrika. Het Zoölogisch Museum was al net zo fascinerend, het rook er naar kamfer en overal staarden opgezette dieren je aan. Hier vond je ook de schedel van woeste Kees, de aap die Artis eens aan het spoortuintje had geschonken waarmee het allemaal was begonnen.

Behalve de opvallende sociëteit waren er indrukwekkende plantenkassen in de diergaarde. Zoals de Flora Serre, die je tegenkwam als je het roofdierengebouw en het schamele olifantenverblijf was gepasseerd. Op het koepeldak stond het bronzen beeld van de bloemengodin Flora die de hele diergaarde overzag. Binnen, tussen hoge palmen en tropische planten, waande je je in een oerwoud, en in de zijvleugels werden bloementoonstellingen gehouden. Corry's vader had haar er de koffieplant met zijn witte bloemen laten zien. De plant die van oorsprong in de oerwouden groeide en ooit door Hollanders uit het Midden-Oosten was meegenomen en toen in Java geplant. Ook had hij haar verteld over de herkomst van rijst en suiker en ze had de plantages van de Nederlandse koloniën zo voor zich gezien. Maar de kas die het meest tot haar verbeelding sprak, was de Victoria Serre. Deze lag voorbij de sociëteit en een Zwitsers berglandschapje dat het alpinium werd genoemd. In de Victoria Serre kon je reuzenwaterlelies in een bassin zien drijven. Twee dagen bloeide de *Victoria regia*, waarvan de bloem de eerste avond wit, en de volgende avond roze uit het water oprees. De ronde bladeren waren zo groot dat een kleine volwassen man erop kon staan zonder dat zijn voeten nat werden. Voor Corry en haar zus was het nog spannender dat er weleens stelletjes in de Victoria Serre zaten, die verstopt tussen het groen en verhit door de tropische temperatuur elkaar kusten.

En tot slot was er de Prins Hendrik-serre. De stekelige cactusen en agaven die daar stonden, spraken de meisjes niet zo aan. Ze konden zich dan ook goed voorstellen dat prins Hendrik de

Zeevaarder deze serre destijds aan de diergaarde had overgedaan.

Corry en Netty wisten inmiddels meer over het leven in de diergaarde dan veel andere kinderen. Dat kwam omdat hun vader het zo goed met de oppassers kon vinden. Hij sprak met hen als een gelijke en bood ze vriendschappelijk een sigaar aan. Soms liet een dierenverzorger dan een beo praten, haalde een jong zebraatje voor hen uit de stal of toonde leeuwenwelpjes die het publiek nog niet mocht zien. Een sigaar van haar vader garandeerde meestal ook een goed verhaal. De verzorgers konden boeiend over de dieren vertellen en ze wisten ook hoe de tuin, behalve via eigen fok en ruilhandel, aan die dieren kwam. Dit waren vaak avontuurlijke geschiedenissen over zeelui die de beesten uit Afrika of de Indische Archipel hadden meegenomen en verhalen over Duitse dierenhandelaars. Een mannelijke volwassen leeuw konden de handelaars voor weinig leveren. In Afrika gevangen in een valkuil, waarop ze om het dier te lokken een lam of geitje hadden gezet. Lastig te bemachtigen en daardoor bijna onbetaalbaar was de neushoorn, die had de diergaarde dan ook niet. Voor een jong exemplaar schenen duizelingwekkende bedragen te worden neergeteld.

Meestal moest Corry de verhalen in de diergaarde echter zelf verzinnen, want dan moest haar vader werken in het grote gerechtsgebouw aan de Noordsingel. Ze was weleens mee geweest toen hij iets in de bibliotheek moest opzoeken. Op zijn kamer had hij scheepjes in flessen staan. Hij had ze langs haar gezicht laten varen, van Rotterdam naar verre landen. Daarna had ze in de rechtszaal in de beklagdenbank mogen zitten. Vader zat tegenover haar in zijn toga. Speciaal voor haar had hij zijn meest gewichtige gezicht getrokken.